

at det indværende Aar har været et godt Aar for Landet i det Hele, navnlig for Landmanden, mindre for Kjøbstæderne og for dem, der leve af faste Indtægter; men naar det er et godt Aar for Landmanden, saa kommer det igjen ud over det Hele, og man har derfor saa meget mindre Grund til at negte en Indkomstskat af den Bestaffenhed, som der er begjert af Regjeringen. Dersom nu de ærede Medlemmer af Finantsudvalget, som foreslaa at negte Indkomstskatten for det næste Finantsaar, vare gaaede ud fra den Betragtning, at de havde sagt: Loven af 2den Juli 1870 om Reglerne for Udskrivning af Indkomstskatten har i sin § 30 en Bestemmelse, der siger, at den kun gjælder for to Paaligninger, nu er den brugt for een Paaligning, og naar vi nu igjen bruge den for een Paaligning, saa er dermed, saa at sige, Loven opbrugt, og hvis der saa igjen skal udskrives Skat, vil man komme til at revidere den her nævnte Lov — dersom de ærede Medlemmer havde sagt dette, og at de vilde gjemme Loven af 2den Juli 1870 noget længere, indtil der efter deres Mening var mere paatrængende Anledning til at bruge den, saa havde jeg deri kunnet finde nogen Grund for deres Forslag, men det er ikke dette, som har bevæget de ærede Medlemmer eller i det Mindste de fleste af dem til at stille Forslaget. De gaa nemlig ud fra den Betragtning, at Indkomstskatten vel maa siges at være en god Skat, naar den udskrives med en ikke altfor stor Procent, men at den bør sættes i Forbindelse med andre Skattelove, navnlig med Toldloven, Loven om Brændevinsafgift, Loven om Skibsafgifter og de be kjendte Skattelove, som vi have, førend man bør vedtage den. Der har ogsaa i det Flertal, som indstiller den foreliggende Lov til at vedtages med en vis nedsat Procent, været delte Meninger om dette Spørgsmaal, idet Nogle i det Hele maa siges at være Tilhængere af en Indkomstskat og ønske, at vi skulle vedblive dermed, medens Andre ikke ere Tilhængere af Indkomstskatten i det Hele, men ville tage imod den som den fornødne Betingelse for at skaffe Balance i det foreliggende Finantslovsforslag, altsaa, som man kan kalde det, som en Supplerings- eller Udfyldningsstat,

men Hovedbetragtningen for det ærede Mindretal er dog den, at det mener, at vi i det Hele efter det foreliggende Finantslovsforslag gaa saaledes frem i Formue, at der ikke kan være Grund til at paaligne nogen Indkomstskat. Jeg bliver derfor nødt til kun med nogle faa Ord at betragte Spørgsmaalet fra denne Side. Dersom man ved at gaa frem igjen med flere Statsregnskaber og Finantslove for de foregaaende Aar vil undersøge, hvorvidt vi i det Hele taget kunne siges at være gaaede frem i Formue, saa vilde Betragtninger af denne Bestaffenhed, som vi have set saavel her i dette Thing som i det andet Thing, kunne anstilles fra forskjellige Sider. Naar man nu anstiller en Betragtning af den Bestaffenhed, saa tror jeg, at man ikke fra sin Tanke vil kunne borttage Blikket paa det Resultat, hvortil man ønsker at komme, men bliver sig selv maasse ubevidst mere eller mindre paavirket af det Enderesultat, man vil søge at opnaa. Vi have set fremragende Medlemmer af Rigsdagen med megen Skarpsindighed søge at udfinde, hvorledes vor finantsielle Stilling i det Hele taget var, vi have haft Leilighed til at følge Forhandlinger af den Bestaffenhed, ikke alene her i Thinget, men ogsaa i Landsthinget, og det vilde være aldeles urimeligt af mig, om jeg vilde optage disse Betragtninger

Rettelser i Conseilspræsidentens Foredrag.

- Sp. 5329, Lin. 11 f. n.: „Anden“ læs: „anden Embedsmand“.
- 5330, Lin. 9—10 f. o. Ordene: „og om det kan lade sig gjøre“ udgaa.
- 5331, Lin. 13 f. o. „Hofanordningen“, læs: „Hofranganordningen“.
- 5339, Lin. 8—22 f. o.: „Jeg tror—udtale mig“ læses saaledes: „Jeg tror, jeg sagde, at man ikke ansaa det for sammeltigt efter de nuværende Forhold at lade dem blive staaende paa den Plads, hvorpaa de stode, og jeg tror saaledes, at Misforstaaelsen iigger hos den ærede Forespørger. Jeg huster nu, at jeg virkelig sagde, at dette var den væsentligste Grund, hvorfor man traf denne Bestemmelse. Det staar for mig som en Selsølg, at der med Hensyn til de andre Embeder og de andre Bestillinger maa træffes en Bestemmelse, der svarer til, hvad der nu er bestemt for de omtalte Stillinger; men hvorledes man vil komme til at ordne det Hele ligeoverfor den nu bestaaende Rangfølge, er Noget, hvorom jeg ikke kan udtale mig“.